FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Camilla Läckberg

Paznicul farului

Traducere din suedeză de Gabriella Eftimie

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției:
Faber Studio (Ioan Olteanu)
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © AFROG DESIGN UNITT

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Bogdan Perdivară

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Lorina Chițan
Sînziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LÄCKBERG, CAMILLA
Paznicul farului / Camilla Läckberg ; trad.: Gabriella Eftimie. - București : Editura Trei, 2013
ISBN 978-973-707-891-9

I. Eftimie, Gabriella (trad.)

821.113.6-31=135.1

Titlul original: FYRVAKTAREN
Autor: Camilla Läckberg

Copyright © Camilla Läckberg 2009
Ediția originală a fost publicată de Editura Forum, Suedia

Prezenta ediție s-a publicat prin acord cu Nordin Agency AB, Suedia
Copyright © Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-891-9

Observă că are sânge pe mâini abia când şi le puse pe volan. Palmele i se lipeau de învelişul din piele. Dar le ignoră, băgă schimbătorul de viteză în marşarier şi demară cam agresiv de pe aleea de acces din fața garajului. Auzi cum anvelopele împrăştie pietrişul în toate direcțiile.

Îi aştepta un drum lung. Aruncă o privire spre bancheta din spate. Sam dormea înfofolit în pătură. De fapt, ar fi trebuit să-i pună centura de siguranță, dar nu-i venea să-l trezească. Trebuia să conducă foarte atent. Din reflex, ridică uşor piciorul de pe pedala de accelerație.

Cerul nocturn de vară începuse deja să se lumineze. Cele câteva ore de întuneric se terminau încă înainte de a-şi fi intrat în drepturi. Şi totuşi, noaptea asta părea interminabilă. Nimic nu mai era la fel. Ochii căprui ai lui Fredrik se holbau înmărmuriți la tavan; ea înțelese că n-avea încotro. Fusese obligată să se salveze, pe ea şi pe Sam. N-avea voie să se gândească la sânge sau la Fredrik.

Se putea refugia într-un singur loc.

Ajunseră după şase ore. Fjällbacka începea să se trezească. Parcă maşina lângă Salvamari şi se întrebă preț de o secundă cum o să care totul. Sam dormea dus în continuare. Scoase un pachet de şervețele din torpedou şi îşi şterse mâinile cât putu de meticulos. Sângele uscat se îndepărta greu. Apoi scoase geamantanele din portbagaj

şi le trase cât putu de repede spre Badholmen, unde era ancorată barca. Se temea că Sam o să se trezească, dar încuiase maşina ca nu cumva să iasă şi să cadă în apă. Aşeză cu chiu, cu vai geamantanele în barcă şi desfăcu parâma legată acolo ca să împiedice un eventual furt. Apoi alergă aproape până la maşină şi răsuflă uşurată când văzu că Sam dormea la fel de liniştit ca înainte. Îl ridică şi-l duse, înfăşurat în pătură, până la barcă. Se strădui să vadă pe unde calcă şi se descurcă fără să alunece. Îl puse cu grijă pe Sam pe podea şi răsuci cheia în contact. Motorul tuşi şi porni din prima încercare. Trecuse ceva timp de când condusese barca, dar simțea c-o să meargă. Ieşi cu spatele din chei şi părăsi portul.

Soarele strălucea, dar nu încălzea încă. Simți cum se relaxează încet, încet, cum teroarea nopții îşi slăbeşte puțin strânsoarea din jurul ei. Se uită la Sam. Şi dacă ceea ce s-a întâmplat l-a afectat pe viață? Un copil de cinci ani era fragil, cine ştie ce s-a stricat în el? Avea să facă tot ce-i stătea în putință ca să-l repare. Avea să alunge răul prin pupături, ca atunci când căzuse cu bicicleta şi îşi zdrelise genunchii.

Drumul îl ştia pe dinafară. Cunoştea fiecare insulă, fiecare stâncă. Se îndreptă spre Väderöbod şi se îndepărtă tot mai mult de arhipelag. Valurile începuseră să se ridice şi prova se izbea de suprafața de apă ori de câte ori nimerea deasupra unui val. Se bucura de apa sărată care îi stropea fața şi chiar închise ochii preț de câteva secunde. Când îi deschise din nou, descoperi Gråskär în depărtare. Inima îi zvâcni. Aşa se întâmpla de fiecare dată când zărea insula şi căsuța cu farul, care se înălța mândru şi alb înspre cerul albastru. Era prea departe deocamdată ca să distingă culoarea casei, dar îşi amintea nuanța gri-deschis

şi colțurile albe. Şi-şi amintea şi nalbele roz care creşteau de-a lungul peretului celui mai adăpostit de vânt. Acolo era sanctuarul ei, paradisul. Gråskär.

Biserica din Fjällbacka era plină ochi, şi strana părea inundată de flori. Coroane, buchete şi panglici de mătase cu mesaje de bun-rămas.

Lui Patrik îi venea greu să se uite la sicriul alb din mijlocul mării de flori. În biserica mare din piatră domnea o linişte înspăimântătoare. La înmormântările celor în vârstă se auzea tot timpul un murmur discret. Oamenii împărtăşeau păreri de genul „avea dureri atât de mari, că a fost o binecuvântare, presupun“, în timp ce aşteptau cu nerăbdare cafeaua de după slujbă, oferită de parohie. Azi nu se auzea niciun fel de pălăvrăgeală. Toți stăteau tăcuți în băncile lor, cu inimile îngreunate şi senzația că viața era nedreaptă. Aşa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple.

Patrik îşi drese vocea şi se uită în tavan, încercând să scape de lacrimi clipind. Strânse mâna Ericăi. Costumul îi producea mâncărimi şi îl înțepa. Patrik trase de gulerul cămăşii pentru că nu mai avea aer. Avea senzația c-o să se sufoce.

Clopotele din turn începură să bată şi ecoul răsună printre ziduri. Mulți tresăriră la auzul lor şi se uitară spre sicriu. Lena ieşi din sacristie şi păşi spre altar. Lena fusese cea care îi cununase în biserica asta, cândva demult, într-o epocă şi realitate ce păreau dispărute. Atunci atmosfera fusese relaxată, oamenii făceau glume, totul era luminos. Acum ea era serioasă. Patrik încercă să interpreteze expresia de pe fața ei. Oare şi ea gândea că ceea ce se întâmplă nu era în regulă? Sau se refugia în spatele ideii că totul avea un înțeles?

Lacrimile îl podidiră din nou şi le şterse cu dosul palmei. Erica îi întinse discret un şervețel. Când ultimele acorduri ale orgii amuțiră, se făcu linişte vreo câteva secunde, înainte ca Lena să ia cuvântul. Vocea îi tremura uşor, apoi deveni din ce în ce mai sigură.

— Viața se poate schimba într-o clipă. Dar Dumnezeu e cu noi, chiar şi azi.

Patrik îi văzu gura mişcându-se, dar încetă s-o asculte destul de repede. Nu voia să audă nimic. Puțina credință în Dumnezeu de când era copil, care îl însoțise de-a lungul vieții, dispăruse. Nu avea niciun sens ce se întâmplase. Patrik strânse din nou mâna Ericăi.

— Sunt mândru să vă înştiințez c-am respectat termenul. Peste aproximativ două săptămâni va avea loc inaugurarea Hotelului Balneoclimateric din Fjällabacka, în cadru festiv.

Erling W. Larson se aplecă în față şi îşi plimbă privirea peste purtătorii de cuvânt ai municipalității, de parcă s-ar fi aşteptat la aplauze. Trebui să se mulțumească însă cu nişte încuviințări, câțiva dintre ei dădură din cap, semn că le plăcea ce auziseră.

— E un triumf pentru zonă, accentuă el. O lucrare de renovare completă a unui obiectiv pe care-l putem considera un adevărat tezaur şi, în acelaşi timp, o să avem şi un centru de recreere modern, care poate concura oricând cu cele din județ. Sau un spa, cum i se zice mai nou, spuse şi schiță nişte ghilimele în aer. Mai avem de aranjat ultimele detalii, să lăsăm câțiva clienți să testeze serviciile oferite şi, bineînțeles, să terminăm tot ce mai e de făcut pentru petrecerea grandioasă de deschidere.

— Sună grozav. Aş avea doar câteva întrebări.

Mats Sverin, care ocupase postul de economist-şef al municipalității, îşi flutură stiloul ca să atragă atenția lui Erling.

Dar acesta se prefăcu că nu-l aude. Detesta tot ce era legat de administrație şi dări de seamă. Brusc, declară şedința terminată şi se retrase în camera sa de lucru spațioasă.

După eşecul cu serialul documentar „Fucking Tanum“, nimeni n-ar fi crezut c-o să-şi revină vreodată, dar iată-l acum aici, din nou, inițiind un proiect şi mai spectaculos. În ceea ce-l privea, nu se îndoise niciodată de propriile puteri, nici măcar atunci când criticii îi dădeau de furcă. Era un învingător înnăscut.

Bineînțeles c-a avut de tras până n-a mai putut, şi tocmai de aceea plecase la Dalarna ca să se odihnească la centrul de recreere Lumina. Fusese o mişcare neaşteptat de bună, altfel n-ar fi cunoscut-o niciodată pe Vivianne. Întâlnirea cu ea însemna o schimbare radicală atât în privința carierei lui, cât şi a vieții private. Îl prinsese în mrejele ei ca nicio altă femeie înainte şi era viziunea ei ceea ce transformase acum în realitate.

Nu putu rezista tentației de a ridica receptorul şi de a o suna. O făcea pentru a patra oară în ziua aceea, dar vocea ei îl înfiora şi-i încălzea tot corpul. Îşi ținu respirația până când se făcu legătura.

— Bună, draga mea, spuse când îi răspunse. Voiam să aud ce faci.

— Erling, spuse ea pe tonul ăla special care-l făcea să se simtă un băiețel bolnav de dragoste. Fac la fel de bine ca acum o oră când m-ai sunat.

— Ce bine, spuse el şi rânji prosteşte. Voiam doar să mă asigur că eşti bine.

— Ştiu, şi te iubesc pentru asta. Dar mai avem multe de făcut înainte de inaugurare şi bănuiesc că nu vrei să lucrez în fiecare seară?

— În niciun caz, scumpo.

Hotărî să n-o mai sune şi s-o deranjeze. Serile erau sfinte.

— Lucrează liniştită, asta o să fac şi eu.

Îi trimise câteva sărutări telefonice înainte să închidă. Apoi se lăsă pe spate în scaunul de birou, îşi împreună degetele la ceafă şi îşi îngădui să viseze un timp la celelalte bucurii care aveau să urmeze în seara aceea.

În casă mirosea a aer închis. Annie deschise fiecare uşă şi fereastră şi lăsă vântul răcoros să pătrundă peste tot. Cât pe ce să trântească o vază pe jos, dar Annie o prinse în ultima secundă.

Sam dormea în camera mică de lângă bucătărie. O numiseră camera de oaspeți în toți aceşti ani, cu toate că fusese camera ei. Părinții săi dormeau sus, la etaj. Se uită la el, îşi puse un şal peste umeri şi dădu jos cheia mare, ruginită care atârna mereu pe un cui, afară, lângă uşa de la intrare. Apoi se duse la stânci. Vântul îi pătrunse uşor prin haine şi, stând cu spatele la casă, Annie privi către linia orizontului. Singura clădire de pe insulă, în afară de casa lor, era farul. Debarcaderul de lângă ponton era atât de mic că nu putea fi luat în serios.

Se îndreptă spre far. Gunnar unsese sigur broasca, deoarece cheia se învârti surprinzător de uşor. Uşa, când o deschise, scârțâi. Înăuntru, treptele începeau aproape imediat cum intrai şi femeia se ținu de balustradă cât urcă scările înguste şi abrupte.

Priveliştea îi tăia respirația, întotdeauna i se păruse aşa. Într-o parte se vedeau doar marea şi orizontul, în

cealaltă se întindea arhipelagul cu insulele, insulițele şi stâncile lui. Farul nu mai era folosit de ani buni. Acum domnea asupra insulei ca un monument dintr-o epocă apusă. Lampa se stinsese, iar tabla şi bolțurile fuseseră măcinate încet de rugină, de apa mării şi de vânt. În copilărie îi plăcea să se joace aici, sus. Era un loc atât de înghesuit, ca o căsuță de jucărie ridicată deasupra pământului. Singurele piese de mobilier care încăpuseră acolo fuseseră un pat, unde paznicii farului se odihneau când erau în tură mai mult timp, şi un scaun pe care puteau sta să se uite la luciul apei.

Se întinse pe pat. Din cuvertură se ridică un miros neplăcut, dar sunetele din jurul ei erau aceleaşi cu cele din copilărie. Țipătul pescăruşilor, valurile ce se izbeau de stânci, scârțâitul şi huruitul farului. Totul fusese atât de simplu pe atunci. Părinții ei îşi făceau griji că o să se plictisească pe insulă, fiind singurul copil de acolo. N-ar fi trebuit. Adora să fie acolo. Şi nu era singură. Dar n-ar fi putut să le explice de ce.

Mats Sverin oftă şi aranjă distrat foile de pe biroul din fața lui. Azi era o zi din aia, când nu putea să-şi ia gândul de la ea. În zile ca aceasta nu prea reuşea să lucreze, dar nu i se mai întâmpla atât de des. Nu se mai agăța atât, cel puțin aşa voia să creadă. Adevărul era că nu izbutea să şi-o scoată din minte cu totul. Îi distingea clar chipul şi acum, într-un fel care îl umplea de recunoştință. În acelaşi timp, îşi dorea ca imaginea să devină ştearsă, neclară.

Încercă să se concentreze din nou pe muncă. Când avea zile bune, i se părea de-a dreptul amuzant. Era o provocare să înțelegi ceva din chichițele economice

ale municipalității, cu permanentele ei pendulări între considerente politice şi argumente ce țineau de cerințele pieței. Lucra aici de câteva luni şi o mare parte din timpul lui fusese consumat de Proiectul Balneo. Se bucura că vechea clădire fusese în sfârşit restaurată. Îi păruse rău să o vadă aşa, lăsată în paragină, de fiecare dată când trecea prin fața clădirii cândva frumoase, la fel ca majorității localnicilor, plecați sau nu din orăşel. Dar acum ea îşi recăpătase gloria de odinioară.

Să sperăm, îşi zise, că Erling n-a greşit când a făcut promisiuni bombastice referitoare la succesul enorm pe care urma să-l aibă stațiunea. Dar Mats se îndoia. Proiectul consumase deja o parte imensă din buget doar pentru renovare, iar planul de afaceri prezentat se baza pe calcule mult prea optimiste. Încercase să-şi exprime punctul de vedere în repetate rânduri, dar fără succes. În plus, avea senzația neplăcută că ceva nu era în regulă, cu toate că verificase de mai multe ori toate facturile, însă de fiecare dată era nevoit să se rezume la aceeaşi concluzie: cheltuielile angajate erau enorme.

Se uită la ceas şi văzu că era vremea prânzului. De mult nu mai avusese poftă de mâncare, dar ştia că trebuie să mănânce. Azi era joi, asta însemna clătite şi supă de mazăre la Källaren. Ceva, acolo, tot trebuia să înghită.

Numai cei apropiați urmau să fie prezenți la coborârea sicriului. Ceilalți dispărură tăcuți în direcții diferite, în jos, spre comună. Erica îl strânse puternic de mână pe Patrik. Mergeau chiar în spatele sicriului şi avea impresia că fiecare pas o fulgera drept în inimă. Încercase s-o convingă pe Anna să nu se expună la aşa ceva, dar sora ei insistase, voia o înmormântare adevărată. Şi din cauza

asta se trezise provizoriu din starea ei de apatie, aşa că Erica renunţase la ideea de a o face să se răzgândească şi o ajutase cu toate pregătirile necesare, astfel încât Anna şi Dan să-şi poată îngropa fiul.

Într-o singură privinţă nu se lăsase înduplecată de sora ei. Anna ar fi vrut ca toţi copiii să fie prezenţi, dar Erica hotărâse că cei mici aveau să rămână acasă. Veniseră doar copiii mai mari, fiicele lui Dan, Belinda şi Malin. Lisen, Adrian, Emma şi Maja fuseseră lăsaţi în grija mamei lui Patrik, Kristina. Şi gemenii, desigur. Erica îşi făcuse griji că soacră-sa n-avea să se descurce, dar Kristina o asigurase pe un ton calm că sigur o să-i poată ţine în viaţă vreo două ore, cât dura înmormântarea.

I se strângea inima când vedea înaintea ei capul aproape chel al Annei. Medicii fuseseră nevoiţi s-o radă în cap ca să-i poată perfora cutia craniană şi să dezamorseze tensiunea care se acumulase şi risca să provoace leziuni permanente dacă nu se luau măsuri. Între timp îi crescuse un soi de puf, dar era mai închis la culoare decât înainte.

Spre deosebire de Anna şi de şoferul din cealaltă maşină, care murise pe loc în urma coliziunii, în mod miraculos, Erica scăpase aproape fără leziuni. Suferise o comoţie serioasă şi îşi fracturase câteva coaste. E adevărat că gemenii erau mici, născuţi fiind printr-o cezariană de urgenţă, dar erau sănătoşi şi puternici şi medicul îi externase după doar două luni.

Erica aproape că izbucni în plâns când îşi luă ochii de la capul acoperit cu puf al surorii sale şi se uită la sicriul alb şi micuţ. Pe lângă leziunile craniene suferite, Anna îşi fracturase şi bazinul. I se făcuse cezariană şi ei, dar leziunile fătului erau atât de grave, încât medicii se

arătaseră rezervați. Şi după o lună, băiețelul încetase să mai respire.

Dar înmormântarea a trebuit să aştepte, gândea Erica, pentru că Anna n-a putut să părăsească spitalul. Însă ieri au lăsat-o să plece. Şi azi a fost înmormântat fiul ei, care ar fi avut o viață plină de iubire. Erica observă cum Dan îşi lăsă mâna pe umărul Annei după ce parcă atent scaunul cu rotile lângă mormânt. Anna îi îndepărtă însă mâna, scuturându-se. Aşa se comportase tot timpul după accident. Era ca şi când durerea ei ar fi fost prea mare ca s-o împartă cu cineva. În schimb, Dan simțea nevoia să şi-o împărtăşească pe a lui, dar nu cu oricine. Atât Patrik, cât şi Erica încercaseră să stea de vorbă cu el, şi toți cei din jurul lui se străduiseră să facă ce le stătuse în putință. Dar el nu voia să împartă doliul cu nimeni, în afară de Anna. Şi ea nu era capabilă.

Pentru Erica, reacția Annei era totuşi de înțeles. Îşi cunoştea bine sora şi ştia prin câte trecuse. Viața fusese deja dură cu ea şi accidentul ăsta amenința să distrugă totul, definitiv. Dar chiar dacă înțelegea, Erica şi-ar fi dorit ca lucrurile să fi stat altfel. Anna avea nevoie de Dan mai mult decât oricând şi Dan avea nevoie de Anna. Acum stăteau unul lângă altul ca doi străini, în timp ce sicriul micuț era coborât în groapă.

Erica întinse mâna şi o puse pe umărul Annei. Iar Anna nu se împotrivi.

Annie începu să spele şi să deretice prin casă, plină de o energie debordantă. Era mai bine după ce aerisise, dar mirosul de aer închis nu ieşise din perdele şi din lenjeria de pat, aşa că aruncă totul într-un coş mare pentru rufe şi duse totul la debarcader. Înarmată cu nişte detergent

lichid şi scândura de spălat rufe, care erau în casă de când se ştia, îşi suflecă mânecile şi începu chinuitoarea muncă de a spăla totul de mână. Din când în când arunca un ochi spre casă ca să se asigure că Sam nu se trezise şi nu ieşise. Dar băiatul dormea, în mod ciudat, şi acum. Poate că era un soi de reacție-şoc, caz în care îi făcea sigur bine să doarmă pe săturate. Încă o oră, îşi spuse, şi după aceea o să-l trezească şi o să-i dea ceva să mănânce.

Annie îşi dădu seama imediat că nu prea aveau mare lucru în frigider. Lăsă rufele la uscat pe suportul din fața casei şi intră ca să scotocească prin cămară. Găsi doar o cutie cu supă de roşii Campbell şi o conservă cu cârnați de la Bullen. La data expirării nu îndrăzni să se uite. Dar genul ăsta de mâncare trebuia să țină o veşnicie şi probabil că Sam şi ea aveau să se descurce cu atât azi.

Nu o atrăgea deloc ideea să se ducă până în sat. Era în siguranță aici. Nu voia să se întâlnească cu nimeni, voia să fie lăsată în pace. Cu cutiile de conservă în mână, Annie căzu pe gânduri preț de câteva minute. Trebuia să-l sune pe Gunnar. Avusese grijă de casă după ce părinții ei muriseră şi sigur putea să-l roage s-o ajute. Telefonul fix nu mai funcționa, dar mobilul avea acoperire bună. Annie formă numărul.

— Sverin.

Numele îi trezi atâtea amintiri, încât tresări. Îi luă câteva secunde ca să se adune şi să poată vorbi.

— Alo? E cineva acolo?

— Da, bună, sunt Annie.

— Annie! izbucni Signe Sverin.

Annie zâmbi. Întotdeauna îi iubise pe Signe şi pe Gunnar şi afecțiunea era reciprocă.

— Scumpa mea, tu eşti? De unde suni, din Stockholm?

— Nu, sunt pe insulă.

Simți cum, spre mirarea ei, i se usucă gâtul. Dormise doar câteva ore şi oboseala o făcuse hipersensibilă. Îşi drese glasul.

— Am venit ieri.

— Vai de mine, dar de ce nu ne-ai avertizat, puteam să dăm o tură până acolo şi să facem curat. Parcă văd că arăta ca naiba şi...

— N-a fost cine ştie ce.

Annie întrerupse cu tact vorbăria lui Signe. Uitase câte putea să zică şi cât de repede.

— Ați întreținut casa foarte bine. Şi nu m-a deranjat deloc să spăl puțin şi să fac curățenie.

Signe pufni pe nas.

— Eu tot zic c-ai fi putut să ne chemi. Oricum n-avem nimic de făcut în ultimul timp, eu şi Gunnar. Nepoți de îngrijit, nema. Dar Matte a plecat din Göteborg, s-a dus acasă. S-a angajat la primărie, în Tanum.

— Ce bine, mă bucur pentru voi. Cum de s-a hotărât să plece?

Parcă-l vedea aievea. Blond, bronzat şi mereu bine dispus.

— Păi, nu prea ştiu. S-a întâmplat destul de repede. Dar a avut un accident şi mă gândeam că... Adică nu, nimic. Nu băga în seamă tot ce cloncăne o boşoroagă ca mine. Ce ai pe inimă, Annie? Te putem ajuta cu ceva? Şi omulețul? E cu tine? Ce mi-ar plăcea să-l văd!

— Da, e şi Sam cu mine. Dar e un pic bolnav.

Annie amuți. Nimic n-ar fi bucurat-o mai mult decât întâlnirea cu Signe. Dar nu înainte de-a se linişti aici, pe insulă, nu înainte de-a vedea cât l-au afectat cele petrecute.

— Tocmai de asta mă întrebam dacă m-ai putea ajuta cu ceva. Stăm puțin cam rău cu mâncarea aici şi nu voiam să-l trezesc pe Sam ca să mergem până la...

Nu apucă să termine fraza că Signe o şi întrerupse.

— Păi, bineînțeles, vă ajutăm cu mare drag. Gunnar iese cu barca oricum după-amiaza, aşa că pot să mă duc să-ți fac cumpărături. Zi-mi numai ce vă trebuie.

— Am bani la mine, o să-i dau eu lui Gunnar dacă aveți să mă împrumutați până atunci.

— Sigur că da, drăguțo. Aşa, ia, spune, ce vrei să trec pe listă?

Annie şi-o imagină pe Signe punându-şi ochelarii de citit pe vârful nasului, în timp ce se întindea după creion şi hârtie. Plină de recunoştință, Annie îi turui tot ce-i trecu prin cap, inclusiv o pungă cu dulciuri pentru Sam, altfel ar fi fost dezamăgit sâmbătă. Ştia foarte bine ce zi era şi începea să numere zilele deja de duminică, ştiind că sâmbătă avea să fie răsplătit[1].

După ce termină de vorbit, Annie se gândi să intre în casă şi să-l trezească pe Sam. Dar ceva îi spuse c-ar fi bine să-l mai lase puțin.

În secție nu muncea nimeni. Bertil Mellberg îl întrebase pe un ton neobişnuit de precaut pe Patrik dacă nu vrea să se ducă şi el la înmormântare. Dar Patrik scuturase din cap. Trecuseră doar câteva zile de când se întorsese la muncă şi toată lumea umbla pe vârfuri în jurul lui. Până şi Mellberg.

---

[1] *Lördagsgodis* (în suedeză), „dulciuri de sâmbătă". În Suedia se spune că sâmbăta toți copiii au voie să mănânce dulciuri, chiar dacă în restul zilelor se încearcă reducerea consumului. (*N.t.*)

Paula şi Mellberg fuseseră primii ajunşi la locul accidentului. Văzând cele două maşini făcute armonică, de nerecunoscut, nici prin cap nu le trecuse că ar putea exista supraviețuitori. Se uitaseră pe geamul uneia dintre maşini şi o recunoscuseră imediat pe Erica. Trecuse doar o jumătate de oră de când ambulanța îl luase pe Patrik de la secție şi acum soția lui era moartă sau în orice caz, fusese rănită grav. Personalul ambulanței nu se putuse pronunța în privința gravității leziunilor şi pompierii abia reuşiseră să-i descarcereze.

Martin şi Gösta erau pe teren şi nu apucară să afle de accident şi de leşinul lui Patrik decât abia după câteva ore. Conduseră până la spitalul din Uddevalla şi făcură ture pe coridoare toată noaptea. Patrik era la terapie intensivă şi atât Erica, cât şi sora ei, Anna, care stătuse lângă ea în maşină, fuseseră operate de urgență.

Dar Patrik se întorsese acum. Din fericire, nu făcuse infarct, cum se temuseră după diagnosticul de angină pectorală. După aproximativ trei luni de concediu medical, doctorii îi permiteau să înceapă din nou lucrul, interzicându-i categoric să se streseze. De parcă se putea, gândi Gösta. Cu gemeni nou-născuți şi cu ceea ce i se întâmplase surorii Ericăi. Şi dracul s-ar simți stresat în situația asta.

— Ar fi trebuit să ne ducem totuşi, ce zici? spuse Martin şi amestecă în ceaşca de cafea cu linguriță. Poate că Patrik a zis doar aşa, dar, de fapt, ar fi vrut să ne împotrivim şi să ne ducem.

— Nu, eu zic c-a vorbit serios.

Gösta îl mângâie pe după urechi pe Ernst, câinele secției.

— Sunt sigur că-i o grămadă de lume, oricum. Aici măcar nu stăm degeaba.

— Adică, ce vrei să spui? Nu vezi că nici dracu' n-a trecut azi pe-aici?

— Calmul de dinaintea furtunii, ştii cum e. O să vrei tu prin iulie să ai o zi ca asta, fără bețivi, spargeri şi bătăi.

— Ai dreptate, spuse Martin.

Întotdeauna fusese tipul nou din secție, dar nu se mai simțea chiar începător. Între timp căpătase câțiva ani de experiență şi participase la câteva anchete, puțin spus dificile. Şi-n plus, devenise şi tătic, ceea ce echivala cu câțiva centimetri în înălțime; în orice caz, aşa se simțise încă din secunda în care Pia o născuse pe fiica lor.

— Ai văzut invitația pe care am primit-o? spuse Gösta, întinzându-se după un biscuit şi, ca de obicei, separă cu grijă stratul mai deschis la culoare de cel închis.

— Ce invitație?

— Se pare c-o să avem onoarea de-a servi drept şoareci de laborator pentru locul ăla nou pe care-l construiesc în Fjällbacka.

— Ăla din stațiune? făcu Martin, aproape trezit din apatie.

— Exactamente. Noul proiect al lui Erling. Să sperăm c-o să-i iasă mai bine decât tâmpenia aia de Fucking Tanum.

— Eu zic că sună mişto. Sunt o grămadă de tipi care zic că ce-i aia, tratament facial, dar eu m-am dus o dată la o din asta în Göteborg şi, mamă, ce tare a fost. Zici că aveam popou de bebeluş în loc de față, câteva săptămâni la rând.

Gösta îl privi dezgustat pe colegul lui mai tânăr. Tratament facial? Nici mort n-o să-i las să mă ungă pe față cu o grămadă de balegă din aia.

— Păi... om vedea noi cu ce se laudă. Eu unul mă axez pe haleală. Poate un bufet cu deserturi, „mănânci cât poți".

— Vezi să nu, râse Martin. Locurile de genul ăsta au grijă să fii în formă, nu să-ți umpli burdihanul.

Gösta îi aruncă o privire ofensată. Îşi păstrase greutatea din liceu, nu pusese pe el nici măcar un gram. Pufni şi mai luă un biscuit.

Era haos total când intrară în casă. Maja şi Lisen săreau pe canapea, Emma şi Adrian se băteau pentru un DVD şi gemenii țipau ca din gură de şarpe. Mama lui Patrik părea gata să se arunce pe geam.

— Slavă Domnului c-ați ajuns, spuse bucuroasă c-a scăpat şi le întinse câte un bebeluş lui Patrik şi Ericăi. Nu înțeleg ce-au pățit copiii ăştia. Zici c-au luat-o razna. Şi pe dumnealor am încercat să-i hrănesc simultan, dar când îi dădeam unuia, urla celălalt şi-atunci primul nu se mai concentra şi începea să țipe şi tot aşa..., zise ea și tăcu, încercând să-şi tragă sufletul.

— Stai jos, mamă, spuse Patrik şi se duse să-i aducă un biberon lui Anton, care nimerise în brațele lui. Băiețelul avea fața stacojie şi țipa cât îi îngăduia corpul acela mic.

— Îi aduci unul şi lui Noel?

Erica încerca să-şi aline fiul, care țipa din toți rărunchii.

Anton şi Noel erau încă atât de mici. Nu ca Maja, care fusese sănătoasă şi puternică de când se născuse. Şi totuşi, păreau nişte uriaşi față de cum arătau la spital. Stătuseră ca doi pui de vrabie în incubator, cu o mulțime de tuburi legate de brațele lor firave. Erau nişte luptători, aşa le spuseseră cei de la spital. Îşi reveniseră repede, creşteau şi de cele mai multe ori mâncau cu poftă. Dar, uneori, neliniştea reapărea.

— Mulțumesc.

Erica luă biberonul de la Patrik şi se aşeză într-un fotoliu, cu Noel în brațe. Bebeluşul începu să înghită cu lăcomie amestecul din lapte praf. Patrik se aşeză în fotoliul celălalt cu Anton, care amuți la fel de repede ca fratele lui. Existau clar nişte avantaje pentru eşecul alăptării, se gândi Erica. În felul ăsta puteau împărți responsabilitățile, lucru care nu se putuse cu Maja, care parcă stătea lipită de sânul ei zi şi noapte.

— Cum a fost? întrebă Kristina. Le luă în brațe pe Maja şi pe Lisen, care țopăiau pe canapea, şi le spuse să se ducă să se joace în camera Majei. Emma şi Adrian dispăruseră deja sus, aşa că nu trebuia să se roage de ei.

— Păi, ce-aş putea spune, zise Erica. Îmi fac griji pentru Anna.

— Şi eu, zise Patrik şi se răsuci cu grijă, ca să găsească o poziție mai comodă. Am impresia că-l respinge pe Dan. Că-l ține la distanță.

— Ştiu. Am încercat să stau de vorbă cu ea. Dar când te gândeşti prin câte a trecut..., scutură Erica din cap. Mi se pare atât de nedrept. În ultimii ani, Anna a trăit într-un iad, am putea spune, dar mai nou părea că s-a liniştit. Şi era atât de bucuroasă pentru copilul pe care-l aştepta cu Dan. Nu, ce s-a întâmplat a fost nimicitor de-a dreptul.

— Şi totuşi, Emma şi Adrian par destul de în regulă, spuse Kristina şi aruncă o privire spre etaj, de unde se auzeau râsetele vesele ale copiilor.

— Da, poate, zise Erica. În momentul de față se bucură probabil mai mult că mama e acasă din nou. Dar nu sunt sigură că n-o să aibă în curând o reacție la cele întâmplate.

— Probabil că ai dreptate, spuse Kristina şi se uită la fiul ei. Şi tu? N-ar trebui să stai puțin pe-acasă ca să te odihneşti şi tu ca omul? N-o să-ți mulțumească nimeni